

τας θεοσεβείς, γερόντισσες για κουβέντα, παιδιά ἀλλαλάζοντα, νέους και νέας καμαρόνοντας, χωρικούς με τὰ σχολινά των, ναυτικούς με τὰ ὑδραϊκά φέσιμα των ἀνεστραμμένα, και τὰς βράκας των φουρφοφυρίζουσας, στρατιώτας και ναύτας με τὰς ἐξαδέλφας των, και πλήθος ἄλλο ἀναρίθμητον και ἀπερίγραπτον, εἰσερχόμενον και ἐξερχόμενον εἰς τὸν ναὸν και δίδον πιστὴν, πιστοτάτην τὴν εἰκόνα των μυρμηγκίων ὅταν συναντῶνται περὶ τὴν φωλεάν των και ὑποχωροῦσιν οἱ μὲν και προχωροῦσιν οἱ δὲ, φέροντες κατὰ τι εἰς τὸ στόμα των, καθὼς οἱ θεοσεβείς μίαν λαμπάδα, ἐν ἀνάθημα ἢ τὴν λατρείαν των.

Ὁ Ναὸς ἐξω και ἔσω φρουρεῖται ἀπὸ ἀτυχεῖς ἀναπήρους, τυφλοὺς, βωβοὺς κλ., οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν χάριν τοῦ ἑορτάζοντος ἁγίου, ἀλλὰ και εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν των εὐλαβῶν. Ἐάν ποτε ἀρχαιολόγοι πραγματευθῶσι περὶ των ναῶν τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ καρφώσωσιν ἐξω αὐτῶν δίκην ἀγαλμάτων, και ἐπαίτας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ ἔχει τοποθετηθῇ κολυμβήθρα ἐν ἣ προὐρίσται νὰ βαπτισθῶσιν ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη και ὁ λάρων τοῦ ἁγίου. Παντοῦ δὲ καίονται κηρία, ἀστραπηδὸν ἀντικαθιστάμενα δι' ἄλλων, πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ ἀναθύων χριστιανὸς ἐξέλθῃ τῆς ἐκκλησίας.

— Γελάτῃ σβύνετε τὸ κερί ; ἡρώτησεν ἕνας.

— Γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς ἐκκλησίας.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ κατ' ὀλόκληρον.

— Ὁ κατ', κύριε, εἰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας !..

Και κατοποῦν ἀδιάκοπα οἱ κώδωνες και ἀναρριχῶνται εἰς τὰ κωδωνοστάσια οἱ παῖδες, ὡς οἱ πίθηκοι εἰς τὰ δένδρα, και γίνεται θόρυβος πολὺς και διασκεδάσεις και ὀλίγον μεθύσι εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου.

Ὅσοι δὲν κατήλθατε προχθὲς τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Φάληρον, και δὲν εἶδατε τὸν καταγάλανον ἐκείνον ἐρίζοντα, και δὲν ἀνεπνεύσατε τὸν βαλσαμώδη ἀέρα, ἀξίζοντα πλείοτερον δέκα μαζῇ ἐμβολιασμάτων, και δὲν ἐφάγετε εἰς τὸ λαμπρότατον παρὰ τὴν θάλασσαν ξενοδοχεῖον τοῦ κ. Κατσίμπαλη, ὁμελέταις και μπιρτέκ με μίαν φιάλην γενναίου οἴνου, και δὲν ἤκουατε τὸν ῥυθμικώτατον ῥόχθον των κυμάτων και τὴν ἀγρίαν τοῦ ἀνέμου βοὴν ἐνθυμίζοντα τὴν βαθεῖαν και ἀλλόκοτον μουσικὴν τοῦ Βάγνερ και δὲν ἐντρυφύσατε εἰς τοὺς βαμβακώδεις ἀφρούς των ἀπλουμένων ἐπὶ τῆς ἀμυώδους παραλίας κυμάτων. και δὲν εἶδατε ἀκόμη ἐν μέσῳ τῆς ἀγρίας θαλάσσης κυλινδούμενα σκάφη, και τὸ λευκὸν ἱστίον ἀφανοὺς λέμβου μακρὰν εἰς τὸ πέλαγος ὡς λάρων ἐφαπτόμενον των κυμάτων, και περὶ τὴν χρυσὴν τοῦ ἡλίου δύσιν δὲν τὰ ἐπρυμνίσσατε διὰ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ, εἰσθε ἀξιοὶ τῆς λάσπης ἥτις σᾶς ἐκάλυψε, και τῆς εὐλογίας ἥτις σᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν.

Δὲν ἦτο ἄνεμος ὁ τῆς Κυριακῆς, ἀλλ' εἰδός τι Πάνου Κολοκοτρώνη. Δὲν ἔβλεπες και δὲν ἤκουες τίποτε ἄλλο, παρὰ : φόρα τὸ καπέλλο ! Ὡς νὰ ἦτο πᾶς ἁγιοὺς και πᾶσα πλατεῖα βασιλεὺς, ὁ δὲ βορρᾶς ὁ πρῶν ἀρχιαιλικὸς και τώρα Διοικητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

Τίποτε διασκεδαστικώτερον ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάρσιμο τοῦ καπέλλου. Σοὺ φεύγει χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσης, κάποτε τὸ βλέπεις μεταβαλλόμενον εἰς ἀερόστατον και ἀναβαῖνον, ἀναβαῖνον, διὰ νὰ προσορμισθῇ ἐπάνω εἰς τὰ κεραμίδια, καθὼς τὸ καρδιοκτύπι σου τοῦλάχιστον φαντάζεται, και ἄλλοτε πάλιν τὸ βλέπεις προσλαμβάνον ὄχι δύο, ἀλλὰ πολλοὺς ποδίσκους, και τρέχον δρομαίως πρόσγειον, ὡς λαγῶς, σὺ δ' ἐξόπισθὲν τοῦ ἀκολουθῶν ὡς κυνηγὸς και με σφοδρότερους ἐκείνου παλμοὺς και συγινήσεις.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 388)

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν ἤκουε τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὡς νὰ διετέλει ἐν ἐκστάσει και νὰ εἶχε μετατεθῇ εἰς ἄλλον κόσμον ὅλως ἀκατάληπτον. Τῷ ἐφάνετο ὅτι αἱ ἐρημιὶς τῆς Θεβαΐδας, ὅς εἶχε κατὰ τὴν νεότητά του χάριν προσκυνήσεως ἐπισκερθεῖ, ἤνοιγον τὰ μελαγχολικὰ ἄντρα των και ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξήρχοντο μυρμηκία και δαιμόνων ριπτόμενα κατ' αὐτοῦ, ὅπως κατατρύπησιν τὰς σάρκας του. Ἡ διάλεκτος αὐτῇ ἦτο ἄγνωστος εἰς αὐτόν. Ποικίλοι συγκεχυμένοι και λαβυρινθώδεις λογισμοὶ διεκλαδοῦντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ. Ἐν πρώτοις, ἦτο τοῦτο ἐξομολόγησις ; Ἀλλ' ἂν ἦτο, κατ' οὐδὲν ὁμοίᾳζε πρὸς τὰς συνήθεις ἐξομολογήσεις, ὅσας εἶχεν ἀκούσει κατ' ἅπασαν τὴν μακρὰν τεσσαρακοστὴν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἡ λοιπὴν ἢ τῆς γυναικὸς ταύτης δὲν ἦτο ἐξομολόγησις ἢ αἱ των ἄλλων γυναικῶν δὲν ἦσαν τοιαῦται.

— Ἦκουσα τὰς ἐξαγορεύσεις πολλῶν γυναικῶν εἰς τὴν

ζωὴν μου, ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν. Ἀλλὰ τί ὁμολογοῦσιν αὐταί ; Τὴν κακολογίαν, τὸ ψεῦδος, τὰς πρὸς τοὺς συζύγους των λογομαχίας, ἐνίοτε τὸν φθόνον, οὐδέποτε τὴν κλοπὴν· συχνότατα ἐξιστοροῦσι μετὰ στόμφου τὰς ἀρετὰς των ἢ κακολογοῦσι τὴν γειτόνισσαν και τὴν φίλην, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐξομολογοῦνται δῆθεν· οὐδέποτε ὁμολογοῦσι τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς τῆς μοιχείας και τὴν πράξιν αὐτήν· ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπιον ὕδωρ πρὸ τοῦ ἀντιδώρου, ὅτι συνωμύλησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτι εἶχον τὰ συνήθια των, και τὰ λοιπά. Ταῦτα τὰ ὁμολογοῦσιν. Ἀλλὰ τίς ἐξ αὐτῶν ἔκαμέ ποτε τὰς φοβερὰς και ἀπιστεύτους ὁμολογίας τῆς γυναικὸς ταύτης ;

Ὁ πατὴρ Ἀμμοῦν προσέβη οὕτω εἰς τὰς σκέψεις του, και διηπόρει ἂν και οἱ ἄνδρες ἔχουσι πολλῶ πλείονα εἰλικρινείαν τῆς των γυναικῶν ἐν τῇ ἐξομολογήσει. Ἐπειτα ἡρώτα ἑαυτὸν ἂν και αὐτὸς οὕτως ὁ Ἀββᾶς Ἀμμοῦν ἐξομολογήθη ποτὲ εἰλικρινῶς, ἀλλὰ μετ' ἀληθοῦς και ἀνυποκρίτου εἰλικρινείας πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα. Τέλος δὲ κατέληξεν εἰς τὸ ἐν εἶδει ἐρωτήσεως συμπέρασμα· εἰς τί χρησιμεύει ἢ ἐξομολόγησις και διατί οὕτως ὁ θεσμός ;

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ μεγαλοφώνως ταῦτα πρὸς τὴν πνευματικὴν του κόρην, διότι διὰ τούτου ἤθελε καταντήσῃ νὰ ἀνταλλάξῃ θέσιν και νὰ γείνη αὐτὸς ὁ ἐξομολογούμενος πρὸς αὐτήν.

Ὅθεν μὴ ἔχων ἄλλο προχειρότερον μέσον, ἵνα στίξῃ διὰ

Καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ἓνα τουφέκι νὰ τὸν σκοτώσῃς τὸν λαγόν!
 Ἐνῶ ἀπλώνεις τὸ χέρι νὰ τὸ συλλάβῃς, ἐκεῖνο ὡς μάγικας ὑπὸ νωθροῦ κλητῆρος διωκόμενος, κάμνει ὅτι κοντοστέκεται καὶ εἰς τὴν στιγμήν γίνεται πτερόπουν καὶ φεύγει.

Τοιαύτας σκηνὰς εἶχαμεν τὴν Κυριακὴν πολλὰς. Σχεδὸν ἦσαν διὰ τοὺς ἐν ταῖς πλατείαις καὶ τοῖς καφενεῖοις προσηλιαζομένους ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα ἀντὶ μουσικῆς εἶχε τὰ καταναγκαστικὰ σάλπισματα τῶν πηγαينوερχομένων βασιλέων.

Ἀστυνομικὸν ἀνέκδοτον:

Μίαν νύκτα ἀπὸ τὰς παρελθούσας εἰς ἀστυνομικὸς βοηθὸς ἔκαμνε μέγα κακὸν καὶ θόρυβον ἔξωθεν ἐνὸς χαρτοπαικτείου.

Βεβαίως ὑποθέτετε ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ κλεισθῇ ἀναιδῶς λειτουργοῦν κυβεῖον, παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ὅχι, καλοὶ μου, ὁ θόρυβος ἐγένετο διὰ νὰ ἀνοιγῇ κλεισμένον χαρτοπαικτεῖον.

Ἄλλο:

Ἐξήρχετό τις τοῦ κουρείου νεοξυρίστος, μὲ τὰ ἔχνη τῆς ἀτέχνου χειρὸς τοῦ κουρέως ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Κλητὴρ ἀστυνομικὸς τὸν πλησιάζει, καί:

— Γιὰ στάσου νὰ σέ δῶ καλὰ, μήπως κι' εἶσαι εὐλογιγμένος.

Καὶ μετὰ τὴν καταναγκαστικὴν αὐτὴν ἀναστολὴν, μὲ ὕψος ἡγεμονικόν:

— Ἀῖντε τώρα, πήγαινε.

Ἐπὶ τέλους τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς ἐλέγομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς, ἐκλείσθη ἀπὸ ταχέως. Διὰ προσλαλιάς

τελείας τὴν πνικτικὴν ταύτην περίοδον τοῦ λόγου, κατέφυγεν εἰς ἐκεῖνο, οὗ ἐφείδετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἤλαυνετο προφανῶς καὶ αὐτοφώρως, ὡς καὶ αὕτη ὠμολόγησεν, ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

— Δαιμόνιον, δαιμόνιον ἔχεις, δυστυχῆς, τῇ εἶπε. Καλὰ τὸ εἶπες καὶ μόνη σου ἢ μάλλον τὸ δαιμόνιον εἶπεν ἄφ' ἑαυτοῦ τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἐγερθεὶς ἐξήγαγε τὸ εὐχολόγιον ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. «Ἐπιτιμῶ σοι Κύριος, διάβολε, τοῦ ἐξελεῖν ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου... Ναί, Κύριε, ἀπέλασον ἀπ' αὐτῆς πᾶν πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐμφωλεῖον αὐτῆς τῇ καρδίᾳ· πνεῦμα πλάνης, πνεῦμα ὑπερηφανίας, ἀπιστίας, ἀκηδίας, εἰδωλολατρίας, πνεῦμα πορνείας, μοιχείας, λαγνείας, ἀσωτίας, ἀσελγείας καὶ πάσης ἀκαθαρσίας»...

Τὰ ἐπιβλητικὰ καὶ μυστηριώδη ταῦτα λόγια ἐδόμβουν ὡς ἦχος προσβάλλων τὰ ὅσα πυρέσσοντος εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Ἀγάπης. Ἦσθάνετο τὸ «πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα» ἀσπάζον καὶ φρουάττον ἐντὸς τῆς. Ἐπεθύμει νὰ διαμικτυρηθῇ καὶ δὲν ἠδύνατο. Ἄλλοτε μὲν ἐπεθύμει νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ μοναχοῦ, ἄλλοτε δὲ τῆς ἤρχετο νὰ τὸν ἀρπάσῃ ἐκ τοῦ γενείου καὶ νὰ τὸν ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ κελίου τῆς. Ἦσθάνετο δύο δυνάμεις ἐλκούσας καὶ ἀνθελκούσας αὐτὴν εἰς τὸ κενόν, ὑπεράνω χασκούσης ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς

του ὁ κ. Πρύτανης ἀνῆγγειλεν ὅτι τὰ μαθήματα διακόπτονται ἐπὶ ἓνα μῆνα· κατ' ἄλλους ὅμως ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας.

Καὶ ἡ Διοίκησις τοῦ Πολυτεχνείου ἐζήτησε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν νὰ τὸ κλείσῃ. Καὶ σήμερον ἡ αὔριον κλείεται καὶ αὐτὸ, ἵνα μὴ πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Λομβάρδου, ὅτι ὅταν κλεισθοῦν ὅλα, θὰ ἔχωμεν πανικόν. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ὅτι καλλίτερον νὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον πανικόν, ἀλλὰ καὶ πανικὰ ἀκόμη, ὄχι ὅμως καὶ εὐλογίας. Καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου δὲν καθυστέρησαν ὡς πρὸς τὸ ἡμερον τῶν ἡθῶν ἀπὸ τινος τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συναδέλφων τῶν. Προέβησαν καὶ αὐτοὶ ὄχι μόνον εἰς φωνάς, ἀλλὰ καὶ εἰς βιαιοπραγίας, θραύσαντες μεταξὺ ἄλλων καὶ ἀγάλματα ἀξίας.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ Φοιτητολόγιον καὶ Μαθητολόγιον ἀπ' τοῦ Θεοῦ ζητοῦσε τὴν εὐλογίαν, διὰ νὰ κρεμασθοῦν τὰ βιβλία σ' τὸν τοῖχο;

Ὁ νεαρὸς ἱατρός κ. Μακκᾶς διετράνωσεν εἰς τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας ὅλον τὸν συμπαθητικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα.

Προμηθεύόμενος γυνήσαν δαμαλίδα δι' ἐκάστου ταχυδρομείου προθυμώτατα ἐμβολιάζει δυστυχεῖς ἀπόρους, μεταφέρων ἐνίοτε τὴν γλυκεῖαν προθυμίαν του καὶ εἰς αἰκίας φίλων του.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Μακκᾶ υἱῷ, διότι δυστυχῶς εἰς τὴν ἐπιδημίαν αὐτὴν καὶ ἡ Ἐπιστήμη ὅσον ἡδυνήθη καθυστέρησεν.

Μόλιν τὴν κακότητα καὶ ψυχρότητα τοῦ καιροῦ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, ἡ πόλις μας προσθέτει καθ' ἡμέ-

ἀθύσου. Ὅτε μὲν ἔκλινε πρὸς τὴν ἄβυσσον, ὅτε δὲ ἐλάμβανε πτῆσιν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν αἰθέρα. Τότε θρησκεία, βίος, ἔρος, ἀπάτη, ἀμαρτήματα, θλίψεις, ὄνειρα, τὰ πάντα παρίσταντο εἰς τὴν φαντασίαν τῆς, ὡς συγκεχυμένη καὶ παμμυγῆς εἰκὼν. Ἔτεινε τὰς χεῖρας ἵνα συλλάβῃ τὴν ὀπτασίαν, ἀλλ' αὕτη ἔφρευγεν ὡς σκιά καὶ ἐξηφανίζετο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ὁ ἱερεὺς ἐντούτοις ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν. «Καὶ ποιήσου αὐτὴν ἀποτάξασθαι τῷ Σατανᾷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ καὶ πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ... καὶ μὴ ὑποκρυβῇτω ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς δαιμόνιον σκοτεινὸν μηδὲ κυρυνεσάτω αὐτῆς»...

Ἡ Ἀγάπη διερράγη εἰς κλαυθμούς. Ἦρχισε νὰ χύνη σφοδρὸς καταρράκτας δακρύων. Ὁ ἱερεὺς τὴν ὥκτειρε καὶ ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐξορκισμῶν.

— Ἐξακολουθεῖ, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της.

Ὁ Ἀμμοῦν ἐπανάλαβεν. «Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλιπεῖν εὐκαιροῦ τῷ Κυρίῳ τὸ πλάσμα τούτο... πνεῦμα σκότους, πνεῦμα ὀργῆς καὶ θόρου καὶ φόρου, πνεῦμα ἐπιθυμίας, πνεῦμα ἀντιλογίας... ἐξελεῖτό ἐκ τῆς δοῦλης τοῦ Θεοῦ ταύτης»...

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐκρούσθη δειλῶς καὶ μετὰ δισταγμοῦ ἡ θυρὶς τοῦ κελίου.

— Τίς εἶναι; εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

ραν καὶ ἐν κόσμημα εἰς τὴν νυμφικὴν τῆς στολῆς διὰ τὴν πρωτοχρονιά. Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἔχει μεταβληθῇ ὅλη εἰς μίαν ζωγραφιὰ μὲ καταπρασίονους τάπητας, μὲ κούκλας, σχεδὸν ζωντανὰς καὶ μὲ ζωντανὰς, σχεδὸν κούκλας μὲ στρατιωτικούς περιφερομένους à mobilisation καὶ μὲ στρατιωτικούς ἐστρατοπεδευμένους εἰς τὰς βιτρίνας τῶν καταστημάτων, μὲ βιβλία χρυσοκέντητα, μὲ νευρόσπαστα, μὲ ἀλογάκια, μὲ καρτοτσάκια, μὲ τόπια καὶ πλήθος ἄλλα ἀθύρματα, ἅτινα τὴν παρχιμονὴν θὰ ζωντανέψουν ὅλα, καὶ θὰ κινοῦνται καὶ θὰ θορυβοῦν καὶ θὰ σφυρίζουν καὶ θὰ ἀποτελέσουν ἓνα μηχανικὸν θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ λάβωμεν μέρος καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες καὶ κλητῆρες καὶ λωποδῦται, καὶ μόνον τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης θὰ λησμονήσωμεν ὅλα αὐτὰ μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ὁλοκλήρου ἔτους.

Πρωτοτυπώτατον εἰς τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου μᾶς ἐδώρησε Χριστουγεννιάτικον ὁ χαρίεις ποιητὴς τῶν Ἰσθμῶν Ἀράχνης καὶ Σταλακτιτῶν Γεώργιος Δροσύνης—τὰς Ἀγροτικὰς Ἐπιστολάς του.

Αἱ Ἀγροτικαὶ Ἐπιστολαὶ εἶναι ἐλαφρότεραι μυθιστορήματος καὶ ἀπὸ ἑλληνικὰ μυθιστορήματα ὠραιότεραι. Ἀφετηρίαν ἔχουν χωρίδιόν τι τῆς Βορείου Εὐθείας, Γούβαις, ὅπου ὁ ἐπιστολογράφος εἶχε—δὲν τὸν ἔχει πλέον—πατρικὸν πύργον. Τὸ βιβλίον στρέφει τὰς ἐκατὸν ὀγδοήκοντα σελίδας τοῦ περὶ τὰς βαθείας κοιλάδας, τὰ πυκνόφυλλα πεύκα, τοὺς πυκνοτέρους σχοίνους, τὴν ἡρεμὸν θάλασσαν, τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, τὰς ταπεινάς τοῦ χωρίου καλύδας, τὸ κυνήγι τῶν λαγωῶν, τὰς διηγῆσεις τῶν χωρικῶν, τοὺς χοροὺς τῆς πλατείας, τὰς πανηγύρεις, τὴν Εὐμορφούλα, τὴν Τασούλα, τὸν θερισμὸν τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀραβοσίτου, καὶ τόσα ἄλλα θέματα, ὅλα ἀποπνέοντα ἀγρούς, ἐξοχὴν, θυμάρη, ἐργασίαν.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἄγιε πάτερ, ἀπῆντησεν ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Νεεμίου.

— Τί θέλεις;

— Ζητοῦσι τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην.

— Ποῖος;

— Δύο ξένοι, ἀνὴρ καὶ γυνή, φθάσαντες τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἐκτελῶ ἀγίαν ὑπηρεσίαν τὴν στιγμὴν αὐτήν; Εἶναι τρόπος νὰ διακόπτῃς τὴν ἐξομολόγησιν;

— Τὸ εἰξεύρα, πάτερ μου, καὶ παρκαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἡ πανοσιότης σας.

— Τότε διατί κτυπᾷς τὸ παράθυρον;

— Ἐπιμένουσιν οἱ ξένοι πολὺ νὰ εἰσέλθωσιν.

— Ἄς περιμείνωσι.

— Ἐστενοχωρήθησαν νὰ περιμείνωσι τόσῃ ὥρᾳ.

— Εἶσαι ἀσεβής, ἀδελφὲ Νεεμίου.

— Ἄς μὲ συγχωρήσῃ ἡ πανοσιότης σας.

Ἐντούτοις ἀκούσασα ἡ Ἀγάπη ὅτι τὴν ζητοῦσιν, ἀφυπνίσθη ὡς ἐξ ἐφιάλτου τινός καὶ ἠσθάνθη ἐλπίδας καὶ συγκινήσεις. Ἡ καρδιά τῆς ἤρχισε νὰ πάλλεται τὸν ἁρμονικὸν ἐκείνον πηλμόν, τὸν ἔνθερον καὶ προξενούντα γλυκεῖαν ταραχήν, ὃν πρὸ πολλοῦ εἶχε λησμονήσει. Ὅθεν ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, πάτερ μου, εἶπε πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν. Θὰ ἐπανεέλθῃτε πάλιν τὸ ταχύτερον νὰ μοὶ ἀναγνώ-

σῇ αὐτὰ ὅλα ἀναδεδεμένα ὡς ποικίλα φύλλα καὶ ἄνθη καὶ γύρω γύρω λίγη πρασινάδα, ἐν καλλιτεχνικῇ ἀνθοδέσμῃ, διὰ τῆς ποικιλικῆς ἐκείνης τέχνης ἣν ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἤρξατο τόσῃ ἐνωρίς καλλιεργῶν καὶ ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν τῷ πεζῷ τοῦ λόγου.

Ἀναμιγνύει ἐντέχνως περιγραφὴν, διήγημα, αἰσθημα καὶ ποίησιν. Ἐξ αὐτῶν πλάττει τὰς θελκτικὰς σελίδας τοῦ ἐν λιτότητι ὕφους, φυσικότητι εἰκόνων καὶ ἂν θέλετε ποὺ καὶ τοῦ δραματικότητι, ἥτις τρόπον τινα ἀναπληροῖ τὴν ἐλλείπουσαν ἐνότητα τῶν ἀπεσπασμένων σελίδων τοῦ.

Ἐνιαχοῦ μόνον, θέλων νὰ ὑποκατασταθῇ εἰς τοὺς ἥρωάς του χωρικούς καὶ κάμνων ὅτι ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσάν των, δὲν κατορθώνει νὰ ἐξαλείψῃ ἑαυτὸν, ἀφίνων νὰ ὑποφαίνεται ὑπὸ τὴν χωρικὴν φουστανέλλαν τὸ φράγγικό του σκαρπίνι.

Δύο εἰδύλλια, τὸ ἐν πεζόν, τὸ ἄλλο ἔμμετρον, εἶναι τὰ δύο στολίδια τοῦ μικροῦ τοῦ βιβλίου, ὅπερ ὅλον ὡς ἡ Εὐμορφούλα τοῦ τῶν Γουβῶν, φέρει ἀναβολὴν πανηγύρεως καὶ ἀρματωσίαν χορευτρίας, προκλητικὸν καὶ γλυκὺ ὡς αἱ εὐκολοποι χωρικάι του.

Τὸ ποιητικὸν τοῦ κυρίως εἰδύλλιον σπινθοβολεῖ δύνανιν καὶ νεότητα ἐμπνεύσεως, εἶναι δ' ἀμίμητον τὴν περιγραφὴν καὶ ἁρμονικὰ χρωματισμένον τὴν ἀφήγησιν.

Διὰ τῶν Ἀγροτικῶν τοῦ Ἐπιστολῶν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἄλλων συλλογῶν του, ὁ κ. Δροσύνης καταλαμβάνει ἐν τῇ ἀρτιφύει μᾶς Ἑλαφρᾷ Φιλολογίᾳ (Δέου καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, αἰδεσιμώτατε κ. Λειβαδᾶ τῆς Κλειοῦς!) θέσιν καλὴν, ἥτις μίαν ἡμέραν καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς ἐξελέξεως θὰ γίνῃ βεβαίως διαπρεπής.

σῇ ἐκ νέου τοὺς ἐξορκισμοὺς τούτους. Ἀλλὰ τίς εἰξεύρει, ἀφοῦ μὲ ζητοῦν, δυνατόν νὰ εἶναι συγγενεῖς μου ἢ φίλοι μου, καὶ ἀνυπομονοῦσιν, ἀνησυχοῦντες, ὡς φαίνεται, περὶ τῆς ὑγείας μου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ δεχθῶ τοὺς ξένους τούτους.

— Δὲν ἀντιλέγω, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ἀββᾶς, θέτων τὸ εὐχολόγιον εἰς τὸν κόλπον τοῦ καὶ κάμνων ἀπόλυσιν τῶν ἐξορκισμῶν.

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κελλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ΚΑΤΟΠΤΕΥΤΡΙΑ

Εἰσῆλθε νεαρά τις γυνή, ἀρκούντως ὠραία, ἀκολουθουμένη ὑπ' ἀνδρὸς ὑψηλοῦ, δυσμόρφου, ἀντιπαθοῦς καὶ ἀδεξίου. Ἐφαίνετο οὗτος τοσοῦτον ἄγροικος, ὥστε δὲν εἶχε βεβαιότητα οὔτε περὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ ἐπάτει, οὔτε περὶ τῆς στέγης ὑφ' ἣν ἵστατο, ἀλλ' ἐκύτταζεν ἄνω καὶ κάτω, μὲ ὄμματα ὑπερμέτρως ἀνοικτά, καὶ εἶχε τὴν ῥίνα προεξέχουσαν καὶ ὀρθίαν ἐν εἶδει θαυμαστικοῦ. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἐνόησε τις ἅμα βλέπων τὸ ζεῦγος τοῦτο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἔχουσα ὠραίαν μορφήν καὶ νοήμονα, περιεφρόνει ἐκ βάθους τῆς καρδίας τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἂν ἦτο σύζυγός της.

Ἡ νέα γυνὴ ἔρριψε στιγμιαῖον βλέμμα πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν, καὶ τὸ μετέφερεν εὐθὺς ἀπ' αὐτοῦ, ἄλλα τόσον ἀ-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἦ γενναῖος Εὐρώτας τοῦ Αἰῶνος, ὁ διὰ προηγουμένου τοῦ ἄρθρου ἐκφράσας τὴν ἐκπληξίν του πῶς καθ' ἑκάστην δὲν συμβαίνουν τριάκοντα τὸ ὀλιγώτερον μονομαχίαι βουλευτῶν, ἐδημοσίευσε καὶ ἄλλο ἄρθρον εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου, ἐξ οὗ μᾶς ἐκτύπησεν ἡ ἐξῆς φράσις : « διότι ἡ βουλὴ αὕτη ὑπερέβη πᾶν μέτρον διαιρεθεῖσα εἰς δύο ἀλληλοσφαζόμενα στρατόπεδα ».

Καὶ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος νὰ ἀπαιτῇ καὶ νὰ μονομαχῶσι τὰ στρατόπεδα αὐτά !

Μονομαχία **σφαγμένων** !

Ἐπειδὴ τὸ ἔφερεν ὁ λόγος, ἰδοὺ καὶ ἡ περὶ μονομαχίας κρίσις μας :

Εἰς τὰ ἐννέα δέκατα τῶν μονομαχιῶν ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων εἶναι εἰδημονέστερος τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ξίφος, τὴν σπάθην ἢ τὴν σκοποβολήν.

Λοιπὸν ὁ εἰς γίνεται δολοφόνος ὁ δὲ ἄλλος αὐτόχειρ.

Ἦ εἰς ἀνάνδρος, ὁ ἄλλος δὲ βλάξ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τόσαι λάσπαι κατεκάλυψαν τὰς κλεινὰς Ἀθήνας χθὲς καὶ προχθὲς, ὥστε ἰδὼν κατὰ τὴν ὁδὸν Φαλήρου ἀγέλην χοίρων.

— Χαίρετε, εἶπον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι !!

— Διατί καὶ εἰς τὴν Βουλὴν δὲν ἐνσκήπτει ἡ εὐλογία ;

— Διότι ἐν αὐτῇ ὅλοι εἶναι ἐμβουλιασμένοι.

καριαίως, ὥστε ὡς ἔγγιστα ἐξέφραζε τοῦτο τὴν ἐξῆς ἔννοιαν. « Ἦ, εἶναι καλόγηρος, τί με μέλει ; » Τὸ βλέμμα της δὲ ἔπεσε βαθύ, ἐρευνητικὸν καὶ διαμπερές ἐπὶ τῆς μοναχῆς τῆς κλινήρους. Τὴν ἐκύτταξεν ὡς νὰ ἐπεθύμει οὐχὶ μόνον νὰ φωτογραφήσῃ τὴν εἰκόνα της, ἀλλὰ νὰ καταμετρήσῃ τὴν συνειδησίην της καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸν βίον της γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ ἐκείνου μετώπου.

Ἦ Ἀγάπη ἐταράχθη καὶ ἠπόρησεν ἐκ τοῦ ἀρπακτικοῦ ἐκείνου βλέμματος, δὲν ἐνεθυμείτο δὲ ἂν εἶχεν ἰδεῖ ποτε τὴν γυναῖκα ταύτην.

— Τί με θέλεις, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· διατί με κυττάζεις οὕτω ; ποία εἶναι ;

— Νὰ εἶναι αὕτη ; ἔλεγε πάλιν ἡ ἑτέρα γυνὴ· εἶναι ὡραία καὶ ἔχει ὑποφέρει πολλά. Τὸ βλέμμα της διηγεῖται μυστήρια. Πᾶθον κρύπτει ἐντός της. Εἶναι αὕτη ! μοὶ φαίνεται ὅτι βλέπω τὰ ἴχνη τῶν φιλημάτων τοῦ κόμητος ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ἦ, εἰξέυρει νὰ ἐκλέγῃ ἐκεῖνος τὰ θύματά του.

Ἐν τούτοις ἡ ξένη ἐσχημάτισεν ἀπαθῶς τὸ πρόσωπόν της, κατεβίβασεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπέτεινε πρῶτῃ τὸν λόγον πρὸς τὴν μοναχήν.

— Ζητῶ νὰ μᾶς συγχωρήσετε, κυρία, εἶπε, διὰ τὴν τόλμην μας. Εἴμεθα ὁδοιποροί, ἐρχόμεθα μακρόθεν, ἀφῆσamen δύο ὑποζύγια μὲ τὴν ἀποσκευὴν μας ἐκεῖ κάτω, καὶ ἐπειδὴ ἐδίψω καὶ νερόν δὲν εὑρίσκα, ἐτόλμησα νὰ ζητήσω διὰ μίαν

Ἦ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἐὰν δὲν εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ λάσπης· θὰ ἦνε γεμάτη ἀπὸ σκόνην, ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅταν λησμονήσῃ νὰ ψιμυθιωθῇ, θὰ ποτραρισθῇ ἀναποδράστως.

Ἦ πρᾶγωγὴ τόσων ἐπιστημόνων ἐν Ἑλλάδι, καταδεικνύει ἐξ ἀντιθέτου τὸ ἄπλετον ἐπ' αὐτῆς σκότος· ὅταν θὰ ἐκλείψωσιν ἐντελῶς οἱ ἐπιστήμονες, τότε θὰ φωτισθῶμεν ὅλοι.

Ἐξ ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τὰς ὁποίας ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καρδίαν, μία εἶναι ἀληθής : ὅτι χρησιμεύει ὡς ἀρίστη τροφὴ τῶν κοσιφῶν.

Ἐὰν ἐξῇ σήμερον ὁ Διογένης, θὰ ἐζήτει μὲ τὸν ἀνημμένον αὐτοῦ φανὸν ἕνα.....μὴ εὐλογιῶντα.

Αἱ τερπναὶ ἡμέραι τοῦ τέλους τοῦ χρόνου τὰς ὁποίας ἀναμένομεν μετὰ γλυκείας θυμηδίας, ἐνῷ μᾶς ἀφαιροῦσι πάντοτε ἀπὸ ὀλίγην ζωὴν, μοὶ ἐνθυμίζουσι τὴν γαλὴν ἥτις λείχουσα ἡδέως τὴν *λίμαν*, ἔφαγε τὴν ἰδίαν τῆς γλώσσαν.

Ἦ ἄνθρωπος γεννώμενος φέρει ἐν ἑαυτῷ μυρίους πόθους· ἡ πλήρωσις ἐκάστου πόθου τοῦ πληροῖ καὶ μίαν του εὐδαιμονίαν. Ἦ θεός, ὅστις οὐδένα πόθον ἔχει, εἶναι τὸ δυστυχέστερον τῶν κτισμάτων του.

Δὲν ἤξεύρω διατί ὅταν βλέπω ἀγέλην γάλων (ἰνδιάνων) ψιθυρίζω τὴν μασσαλιώτιδα, καὶ ὅταν βλέπω ναύτας Γάλλους σφυρίζω, διὰ νὰ μοῦ κάμουν γοῦλ, γοῦλ, γοῦλ !

Μάγκας

στιγμὴν τὴν φιλοξενίαν τῆς στέγης σας. Παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσετε.

— Εἰσθε συγχωρημένη, κυρία, εἶπεν ἡ μοιαχή, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιποιηθῶ, ὅσον ἐπιθυμῶ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην μου. Καθίσατε, καὶ ὁ ἀδελφός Νεεμίας ἂς σᾶς προσφέρῃ νερόν, καὶ ἀναπαυθῆτε.

Ἦ ἀδελφός Νεεμίας εἶχεν ἥδη προσφέρει ὕδωρ εἰς τοὺς ξένους, ἐνῷ ἡ Ἀγάπη ἔλεγε ταῦτα. Ἦ δὲ ἀββάς Ἀμμοῦν εἶχε γείνει ἄφαντος.

Ἦ ξένη ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκαμνίου, ὁ δὲ συνοδεύων αὐτὴν ἀνὴρ ἐπὶ λίθου, καὶ ἐπανελήφθη ἡ συνδιάλεξις.

— Ἦ ἀνὴρ οὗτος εἶναι σύζυγός μου κυρία, εἶπεν ἡ ξένη. Ὀνομάζομαι Καικιλία Βιαμίνη καὶ εἶμαι ἐκ Βενετίας.

— Δὲν σᾶς ἠρώτησα, κυρία· εἰσθε ξένη, πάντοτε σεβαστὴ δι' ἐμέ, εἴτε μετὰ τοῦ ὀνόματός σας, εἴτε ἀνώνυμος.

— Δὲν μὲ ἠρωτήσατε ἐξ εὐγενείας, ὥφειλον νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐκ προθυμίας. Ἦ σύζυγός μου περιέρχεται τὰς νήσους ὡς ὑπάλληλος τῆς Βενετίας, κυρία. Ἐχομεν σχεδὸν ἐπισκεφθῇ δις καὶ τρεῖς ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἐχω ἰδεῖ πολλὸν κόσμον.

— Καλῶς, κυρία.

— Μοὶ ἀρέσκουν πολὺ τὰ ταξείδια· εἶναι ὁ καλλίτερος βίος, δὲν δύναται τις νὰ ζήσει, φρονῶ, ἐπὶ τῆς γῆς.

(ἰκολουθεῖ)

Μποῆμ.